

тетъ ото Касабовъ, Адженовъ, Рѣповъ, Сѣровъ и др.; къмъ тѣхъ той се отнася критично, не-съгласенъ съ тактиката, особено съ мемоара имъ до Султана (1867), съ който го молѣха да дари на българския народъ конституция и да се нарече „Царъ на Българитѣ“, тѣй, както въ сщщото време букурещкитѣ чорбаджии сж предлагали Обреновича за такъвъ на Сърбия и България. Раковски, както вече видѣхме, съзнателно реши да обяви чрезъ народа, отдолу, революция срещу турския деспотизъмъ.

Тѣй наречената „тайна коалиция“ на българската интелигенция въ Букурещъ, изникнала по желанието на ромънското правителство, той игнорира, като ѝ се противопостави съ въоръжения протестъ на четитѣ въ Стара-планина, чиито действия следи. За революционната дейность на тѣзи чети той пръвъ даде нуждната строга дисциплина въ неговия „Законъ“²⁷. И мисълта за една по-мощна нападателна акция не го оставя на мира. Вече смъртно заболѣлъ, той проектира масово въстание въ България, което да обхване балканскитѣ области и съ което, спорадъ него, ще може да се стресне европейската съвестъ. При тази акция Раковски се надѣва за съдѣйствието на